

Arrest

nr. 300 604 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 31 oktober 2008.

1.2. Verzoeker dient op 14 oktober 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 31 januari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. Je bent een moslim van soennitische strekking. Je bent geboren en getogen in het dorp Wazir (subdorp Shorakheil), gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Jij ging niet naar school doch volgde je een cursus Engels en Pashtu in Jihadi Lycee. Daarnaast hielp jij je vader in zijn slagerij en zorgde je voor de koe van de familie. Jouw vader had in het verleden bij het (voormalige) Afghaanse nationale leger (ANA of Afghan National Army) gewerkt en had daarna, op vraag van de overheid, een slagerij geopend in de nabijgelegen bazaar van Wazir. Jouw vader kocht samen vlees met een zakenpartner genaamd H.H., vlees dat vervolgens werd klaargemaakt voor levering aan de overheid. De taliban was er echter niet mee opgezet dat er vlees werd geleverd aan de overheid, waardoor jullie in de problemen kwamen. Voor jouw vertrek werd er op jou en jouw vader geschoten toen jullie in de winkel zaten. Vier of vijf dagen later ging jouw vader terug naar de slagerij om te werken, jij bleef vervolgens een maand thuis. Een of anderhalve maand na dat schietincident werd er een dreigbrief opgehangen aan de voordeur van jullie huis waarin jullie werden aangemaand te stoppen met de vleesleveringen aan de overheid. Daarna heeft de taliban een bom geplaatst bij jullie huis dat hierdoor beschadigd raakte. Twintig of vijventwintig dagen later werd H.H. in de bazaar van Kaga op de veemarkt doodgeschoten door de taliban. Jouw vader besloot hierop dat jij diende te vertrekken nadat jullie samen nog Eid-al-Fitr vierden. Jij verliet Afghanistan in mei 2021. Je reisde in een vijftal maanden naar België, waar jij op 13 oktober 2021 toe kwam. Jij diende de volgende dag, op 14 oktober 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees jij de taliban. Na jouw vertrek leefde jouw vader ondergedoken op een onbekende plaats tot zijn vertrek naar Iran na de machtsovername door de taliban. Jouw moeder, broers en zussen zijn na jouw vertrek verhuisd naar de stad Jalalabad waar zij tot op heden verblijven. Zij werden in Jalalabad nog een vier of vijftal keren benaderd door de taliban die op zoek zijn naar jou en jouw vader.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg jij tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een fotoprint van jouw vader met zijn zakenpartner, een kopie van jouw taskara, een fotoprint van jouw vader, een kopie van de voorzijde van de elektronische taskara van jouw vader, een kopie van de voorzijde van de elektronische taskara van de zakenpartner van jouw vader, alsook kopieën van de documenten van die slager ter staving van de vleesleveringen aan de overheid. Op 2 februari 2023 maakte jouw advocaat per e-mail bijkomend een videobestand over waarin de lege slagerij van jouw vader te zien is.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent

tegelijktijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Jij hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees jij gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst haal je aan dat je vader in het verleden voor het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army of ANA) werkte. Nadat hij stopte met zijn werk voor het ANA werkte hij in een slagerij van waaruit hij vlees leverde aan de overheid (CGVS, p.14). Jouw verklaringen aangaande het voormalige werk van jouw vader voor het ANA zijn evenwel zodanig lacunair en beperkt van aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen hieromtrent. Zo kun je het CGVS niet de minst gedetailleerde informatie verschaffen. Zo heb jij zelfs geen enkel idee wanneer jouw vader voor het leger werkte noch kun je duiden waar jouw vader gewerkt heeft voor het leger. Verder dan te stellen dat je "ooit gehoord" hebt dat hij in Helmand werkte, wat alsnog maar weinig specifiek is, kom je evenwel niet. Gevraagd waarom hij gestopt is bij het leger verklaar je evenwel dat er teveel gevechten waren en dat hij gedood zou worden, wat an sich een weinig logische verklaring is daar jouw vader eveneens slager zou zijn geweest bij het leger (CGVS, p.17). Een slager bevindt zich evenwel geenszins aan de frontlinie noch direct in het vizier te hebben gelopen. Daargelaten dat je geen basisinformatie kan verschaffen over jouw vader bij het leger wijst het CGVS erop dat je zijn tewerkstelling evenmin kan staven aan de hand van objectieve elementen. Zo leg jij ten aanzien van zijn vermeende tewerkstelling bij het ANA geen enkel document noch foto voor. Het CGVS is derhalve geenszins in staat jouw verklaringen en zijn tewerkstelling op objectieve wijze na te gaan. Jouw verklaringen zijn aldus louter blote beweringen.

Nog terzijde geschoven dat jouw vaders vermeende tewerkstelling bij het ANA allerm minst vast staat wijst het CGVS erop dat het loutere feit dat je een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF, onvoldoende is om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Jij dient jouw vrees voor vervolging jegens de Taliban evenwel in concreto aan te tonen waar jij evenwel niet in slaagt en wel om volgende redenen.

Zo verklaar jij dat na zijn uitdiensttreding in het leger jouw vader een winkel opende en van daaruit vlees leverde aan de overheid. Wanneer hij evenwel zijn slagerij opende weet je niet, en stel je eenvoudigweg dat je 'heel jong' was (CGVS, p.16). Even later verklaar je dan weer dat je "een beetje oud genoeg werd" toen je vader zijn job stopte bij het leger (CGVS, p.17). Dat je aldus volgens je eigen verklaringen 'heel jong' was en toch ook al ouder was houdt geen steek. Je vervolgt met te stellen dat je vader een winkel had in de bazaar en samenwerkte met H.H.. Zij kochten samen vlees aan en verdeelden dat omwille van financiële redenen (CGVS, p.16). Ook over H.H. weet je maar weinig te vertellen. Zo heb je geen enkel idee van welk dorp hij afkomstig is noch tot welke stam hij behoort, wat gelet op de Afghaanse context, toch wel basisgegevens over een persoon zijn. Evenmin weet je hoe je vader en H.H. elkaar ontmoet hadden, je weet louter dat ze beste vrienden waren (CGVS, p.15-16). Dat jij zo weinig weet over één van de beste vrienden/zakenpartner van je vader die dagelijks in de winkel was (CGVS, p.16), terwijl je notabene zelf dagelijks in de slagerij zou zijn geweest (zie infra), kan niet overtuigen. De documenten en fotoprints die je aangaande de slagerij en de zakenpartner voorlegt kunnen evenwel niet overtuigen. Deze fotoprints beelden immers louter jouw vader af met een man van wie jij beweert dat het H.H. is (map Documenten – document 1). De taskara die je voorlegt en waarvan je oppert dat deze van je vader zijn zakenpartner is (CGVS, p.4 ; map documenten – document 5) lijkt bovendien geenszins op de man afgebeeld op de eerder vermelde fotoprint.

Ten aanzien van de overige fotoprint, die jouw vader afbeeldt met een karkas en een onbekende man, toont evenmin aan dat jouw vader vlees leverde aan de overheid (map Documenten - document 3). De

video die jouw advocaat per e-mail overmaakt aan het CGVS na jouw persoonlijk onderhoud toont eveneens eenvoudigweg een lege slagerij (zie administratief dossier). Alhoewel het CGVS an sich niet twijfelt dat jouw vader wellicht op enig moment in een slagerij werkzaam was ligt er geen enkel geloofwaardig (objectief) element voorhanden dat deze slagerij op enige wijze gelieerd was aan de overheid, laat staan dat de slagerij eigendom was van de voormalige overheid zoals jij oppert (CGVS, p.19). De enige documenten die jij voorlegt die hierop betrekking hebben is een vleesleveringsdossier (map Documenten – document 6). Nog terzijde geschoven dat het louter een kopie blijkt te zijn van zeer beperkte kwaliteit en de bewijswaarde van Afghaanse documenten al relatief laag is daar uit de algemene beschikbare landeninformatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn (map Landeninfo – bron 1), wijst het CGVS er bijkomend op dat jij amper iets kunt vertellen over de inhoud van het document. Zo stel jij dat er op dit document staat dat jouw vader vlees leverde aan overheidsbataljons, dat je niet weet welke precies maar dat je denkt dat dit er wel op moet staan (CGVS, p.4). Dat jij dit niet weet, en nog opmerkelijker, niet de moeite hebt genomen om je te vergewissen van de inhoud van de documenten die je voorlegt doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer daar je Pashtu kunt lezen en schrijven (CGVS, p.8 ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 11).

Jouw verklaringen aangaande vleesleveringen aan de overheid door jouw vader kunnen evenmin overtuigen. Zo stel je dat leden van de overheid het vlees kwamen ophalen in de slagerij en dat ze per controlepost langskwamen (CGVS, p.22) doch heb jij geen enkel idee wie deze personen waren. Wanneer je bevraagd wordt over (de identiteiten van) deze personen weet jij louter dat dit commandanten waren met een hoge functie en veel loon doch heb jij geen enkel idee hoe zij heten. Dat hooggeplaatste commandanten zulke taken uitvoerden als vlees gaan ophalen is an sich al opmerkelijk te noemen. Je stelt dat nog dat een commandant 'Sarbaz' was, eveneens een weinig gedetailleerde verklaring. Des te meer daar Sarbaz eveneens letterlijk soldaat betekent. Uit jouw verklaringen eerder in het persoonlijk onderhoud bleek eveneens al dat je geen enkel idee had tot wie de checkposten behoorden. Zo weet je nog dat er 5 checkposten in jouw regio lagen en tot deze allen tot de overheid behoorden, doch kun je dit geenszins specificeren. Je kunt zelfs niet duiden of zij tot het leger of de politie behoorden (CGVS, p. 8-9). Het CGVS wijst er evenwel op dat redelijkerwijze kan worden verwacht van jou, zelfs als minderjarige, dat jij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over, op zijn minst, essentiële elementen van jouw relaas en/of dat jij ernstige pogingen onderneemt om je te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van jouw relaas waarvan jij geen kennis hebt, quod non.

Jouw geloofwaardigheid komt verder in het gedrang daar er wordt vastgesteld dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt over jouw scholingsloopbaan en –graad. Zo verklaarde je op het CGVS dat je in Afghanistan nooit naar school bent geweest, dat je enkel een cursus volgde, en dat je vader jouw nooit naar school stuurde daar jij moest helpen in de winkel. Je verklaart dat je jouw vader in de winkel hielp van 's ochtends tot laat in de namiddag (CGVS, p.10-11). Zo opperde je op de DVZ nog dat je weldegelijk naar school bent geweest maar dat je niet weet hoeveel klassen. Het blijkt hier geenszins om cursussen te gaan (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 11). Dat je tijdens het invullen van de DVZ verklaring evenwel niet weet tot welke klas je bent geweest is dan weer tegenstrijdig aan jouw verklaringen bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming. Daar verklaarde je immers dat je tot de zesde graad naar school bent geweest (DVZ, Minteh fiche d.d. 14.10.2021). Het CGVS heeft aldus maar het raden naar jouw daadwerkelijke scholingsgraad en jouw activiteiten doorheen de dag in Afghanistan. Het heeft er alleszins alle schijn van weg dat jij je bewust ongeschoold(er) tracht voor te doen dan jij daadwerkelijk bent.

De geloofwaardigheid van jouw ingeroepen asielmotieven wordt voorts verder ondermijnd door de vaststelling dat jij bij de registratie van jouw verzoek om internationale bescherming op geen enkele wijze melding maakte van jouw vaders (voormalig) werk voor de overheid, de slagerij en/of de problemen die jullie met de taliban hadden. Integendeel, jij haalde louter aan dat jouw vader jou wegstuurde dat je niet naar school kan, er oorlog en instabiliteit is in Afghanistan (DVZ, Mintehfiche d.d. 14.10.2021). Dat jij op geen enkele wijze verwees naar de, naar analogie van jouw verklaringen, toch ernstige en ingrijpende problemen met de taliban kan dan ook niet overtuigen.

Het vermoeden dat jij jouw verklaringen baseert op bedrieglijke asielmotieven neemt verder toe wanneer blijkt dat je geenszins coherente en consistente verklaring aflegt over de volgorde van de verschillende incidenten. Zo verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban vooreerst een dreigbrief voor de moskee legde, er na deze dreigementen bommen geplaatst werden voor jouw huis en dat H.H. gedood werd, waarna jouw vader onderdook en jij vijf of zes dagen later Afghanistan verliet (DVZ,

Vragenlijst CGVS d.d. 30.03.2022, vraag 5 & 8). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS kom je dan plots nog op de proppen met een schietincident bij de winkel waar jij bij betrokken was (CGVS, p.20), wat toch opzienbarend is daar jij op de DVZ nog stelde dat je nooit bedreigd bent. Dat jij hierbij een schietincident waar jij notabene zelf bij aanwezig was en geïnterviewd werd eerder niet aanhaalde tart alle verbeelding. Wat er ook van zij, na deze schietpartij zou er een dreigbrief zijn toegekomen, hebben ze daarna bommen gelegd en werd H.H. gedood (CGVS, 20). Deze volgorde van incidenten staat echter haaks op je verklaringen eerder in het persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde je immers dat er eerst een dreigbrief kwam, dan er bommen werden gelegd, daarop volgde de schietpartij en tot slot vond de moord van H.H. plaats (CGVS, p.18), doch een significant andere volgorde dan die wat je eerder al aanhaalde. Je wijzigt je verklaringen dan weer direct om te stellen dat jullie eerst werden beschoten en dat daarna er een dreigbrief volgde. Je verklaringen dat deze dreigbrief voor het huis werd gelegd en op de deur werd gehangen (CGVS, p.18 & 24) staat evenwel haaks op je verklaring bij de DVZ waar je nog verklaarde dat deze voor de moskee werd gelegd (zie supra). Het grillige karakter van jouw verklaringen doet op ernstige wijze afbreuk aan jouw algehele geloofwaardigheid. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toonde jij een fotoprint op jouw telefoon waarvan jij beweert dat dit die dreigbrief was. Jou werd gevraagd deze brief over te maken doch heb jij dit nagelaten (CGVS, p.4). Het CGVS is derhalve niet in staat enige objectieve vaststelling dienaangaande te maken. Het CGVS verwijst ten overvloede op de vaststelling dat documenten op zich niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) bleek reeds dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Dat je bovendien niet weet hoeveel dreigbrieven er in totaal waren kan evenmin overtuigen (CGVS, p.18).

Daarenboven is het opmerkelijk dat jouw vader zijn dagelijkse vleesleveringen toch voor lange(re) tijd ongemoeid en in het geniep heeft kunnen doen. Des te meer daar jullie slagerij in de bazaar lag en er dagelijks militaire wagens naar de slagerij kwamen (CGVS, p.22). Jijzelf kunt hier ook weinig licht op schijnen, zo opper je dat niemand het wist en daarna wist iedereen het. Hoe de taliban dit plots te weten kwam is echter een raadsel voor jou, en in navolging voor het CGVS (CGVS, p.23). Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat de taliban, indien zij daadwerkelijk op de hoogte waren van het werk dat jouw vader deed voor de overheid, in casu zijn vleesleveringen en het doorgeven van informatie (CGVS, p.14), niet van plan waren jullie te doden zoals jij verklaart. Dat jij en jouw vader nadien gewoonweg terug gingen werken, terwijl de bedreigingen tegen jouw familie onverminderd doorgingen is weinig geloofwaardig, evenals dat jouw vader nog maandenlang kon verder werken (CGVS, p.24-25). De taliban ging echter onvermoeid verder en plaatste een tweetal maanden voor jouw vertrek bommen bij jouw voordeur, doch was dit onvoldoende om jullie grote huis, waar jullie tevens allemaal aanwezig waren, te beschadigen en/of jouw familie enige schade toe te brengen (CGVS, p.25). Gelet op het gewelddadige karakter van de taliban zijn ze toch opmerkelijk traag en weinig doortastend te werk gegaan. Er mag verwacht worden dat indien de taliban jullie familie daadwerkelijk viseerden en jouw vader onverstoord verder werkte, zij daadkrachtiger te werk zouden gaan.

Ook aangaande de dood van de zakenpartner van jouw vader, H.H., zijn jouw verklaringen karig. Zo heb je geen idee of hij al eerder met de taliban problemen had. Aangaande het verloop van zijn moord, weet je evenmin iets. Je weet zelfs niet hoeveel personen van de taliban er betrokken waren (CGVS, p.26). Het document dat je voorlegt ter staving van de moord op H.H. verandert niets aan bovenstaande vaststellingen (map Documenten – document 5). Een enkele fotoprint die een overleden man afbeeldt waarvan jij beweert dat het H.H. is toont op geen enkele wijze aan op welke manier jouw vader verbonden was aan deze persoon noch hoe hij overleden is. Laat staan dat deze fotoprint kan aantonen dat hij overleden is door toedoen van de taliban.

Over de nasleep na de moord op H.H. leg je eveneens bijkomende tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken dat na zijn dood, je vader diezelfde dag onderdook en jij vier of vijf dagen later Afghanistan verliet (DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 30.03.2022, vraag 5). Deze verklaring is echter op geen enkele manier in overeenstemming te brengen met jouw verklaring op het CGVS waar jij stelt dat jouw vader na de dood van H.H. thuis bleef. Jullie vierden zelfs nog Eid (al-Fitr) samen (CGVS, p. 26). Tijdens Eid al-Adha was jij al in Iran (CGVS, p.18).

Gelet op je datum van binnenkomst in België zoals vermeld op je bijlage 26, zijnde 13 oktober 2021, en je verklaarde reisduur van vijf maanden (CGVS, p.18), zou jij evenwel in mei 2021 zijn vertrokken. Je reisduur komt echter niet overeen met je verklaarde reisduur van elf maanden tot een jaar die jij vermeldde op de DVZ, zowel bij je registratie als het invullen van de verklaring DVZ en de vragenlijst CGVS (DVZ, Mintehfiche d.d. 14.10.2021 ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 33). Dat je bij

het invullen van de verklaring DVZ, een vijftal maanden na je registratie, pas elf maanden geleden zou zijn vertrokken, terwijl je bij je registratie al een jaar eerder zou zijn vertrokken uit Afghanistan houdt geen steek. Volgens je verklaring DVZ zou je dan weer zijn vertrokken in februari-maart 2021 terwijl je Mintehfiche je vertrek situeert in oktober 2020. Er is geen touw aan vast te knopen. Ook je verklaringen over de organisatie van je reis houden geen steek. Op de DVZ verklaarde je immers dat jouw vader, die al ondergedoken was, jouw reis regelde en met de smokkelaar sprak (DVZ, Mintehfiche, d.d. 14.10.2021 ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 32 & DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 30.03.2022, vraag 5). Op het CGVS stel je dan weer plots dat je oom met de smokkelaar sprak. Je oom kwam notabene naar het huis, waar je vader nog was en dus nog niet ondergedoken zat, om het geld op te halen (CGVS, p.19). Dat jij zelf onderweg pas koos om naar België te komen (CGVS, p.20) is bovendien tegenstrijdig aan jouw verklaringen op de DVZ dat jouw vader specifiek voor België koos (DVZ, Mintehfiche d.d. 14.10.2021 ; verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 27).

Jouw vrees jegens de taliban wordt tevens ernstig gerelativeerd door de vaststelling dat jouw familie ondanks dat zij nog altijd dagelijks belaagd zouden worden door de taliban verder ongemoeid worden gelaten in Jalalabad waar zij nu zouden wonen. Door wie zij dan wel belaagd worden weet je evenwel niet. Wanneer jouw familie naar Jalalabad verhuisd is weet je evenmin (CGVS, p.7 & 20-21). Dat jij bovendien op de DVZ verklaarde dat jouw moeder, broers en zussen in het dorp woonden ondermijnt jouw geloofwaardigheid verder (DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022 ; Mintehfiche, 30.03.2022). Het is evenwel opvallend dat je op de DVZ in maart 2022, acht maanden na de machtsovername, verklaarde dat je vader nog ondergedoken zat, en op minteh zelfs verklaarde dat hij in het dorp was, terwijl hij na de machtsovername naar Iran is gegaan. Waar in Iran jouw vader zou verblijven weet jij evenmin, wat niet kan overtuigen daar blijkt uit jouw verklaringen dat jullie op regelmatige basis contact hebben (CGVS, p.11).

Aangaande de veelvuldige lacunes, incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen wijst het CGVS volledigheidshalve op het volgende. Alhoewel er rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd – jij was ten tijde van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers nog minderjarig –, kan er van jou desalniettemin verwacht worden dat jij een duidelijk zicht biedt op jouw werkelijke situatie. Bovendien kan evenmin besloten worden dat je tijdens jouw persoonlijk onderhoud de dato 31.01.2023 uitermate jong was, zo was je reeds 14 jaar. Jij was aldus voldoende matuur om de nodige indrukken op te doen en hieromtrent duidelijke verklaringen af te leggen. Dat jij daarbij (relatief) jong was ten tijde van de ingeroepen moeilijkheden doet hieraan geen afbreuk. Ook van een minderjarige kan in de geschetste omstandigheden immers een vergaande interesse worden verwacht, in casu quod non.

In zoverre je zou aanvoeren dat je verwesterd bent en om die reden een vrees om vervolging koestert bij terugkeer naar Afghanistan, dient te worden aangestipt dat je dat geenszins in concreto hebt aangetoond. Zo heb je daar tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord over gerept. Waar je nog zou verwijzen naar jouw verblijf in België sinds ongeveer oktober 2021, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Uit jouw verklaringen kan worden opgemaakt dat je een bepaalde vorm van onderwijs hebt genoten in Afghanistan, zo leerde je er Pashtu lezen en schrijven alsook Engels. Daarnaast werkte je dagelijks met jouw vader in zijn slagerij en hielp je ook te zorgen voor het vee van jouw familie. Op ongeveer dertienjarige leeftijd zou je Afghanistan hebben verlaten en je was een vijftal maanden onderweg om België te bereiken volgens jouw verklaringen. Hierbij kan worden vastgesteld dat je in Afghanistan reeds gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Dit neemt uiteraard niet weg dat je op jonge leeftijd in België bent toegekomen, hier school loopt en je de mogelijkheid hebt zich westerse normen en waarden eigen te maken ook al blijkt dat niet heel uitgesproken uit jouw verklaringen. Je verklaart immers dat je enkel aan sport doet wanneer je niet naar school gaat (CGVS, p. 5). Je vermeldt ook Belgische vrienden te hebben. Je vermeldt echter geen andere specifieke activiteiten die naar een bepaalde vorm van verwestersing zouden kunnen verwijzen. Wat er ook van zij, gezien jouw vorming in Afghanistan kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Je hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst. Zo heb je nog steeds contact met jouw familie in Jalalabad waar jouw moeder, maternale ooms en tantes nog steeds wonen (CGVS, p. 13). In Khogyani heb je ook nog paternale ooms wonen. Bijgevolg maak je niet aannemelijk dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De documenten die jij verder nog voorlegt, zijnde een taskara van jouzelf alsook een kopie van de e-taskara van jouw vader (map documenten – document 2 & 4), kunnen evenwel niet leiden tot een andere oordeelsvorming daar deze documenten slechts een indicatie van jouw nationaliteit en identiteit vormen, doch bevestigen ze geenszins jouw verklaringen omtrent jouw asielmotieven. Ten aanzien van de kopie van de e-taskara van jouw vader wijst het CGVS er bijkomend nog op dat het niet enkel een kopie van zeer slechte kwaliteit is maar dat ook enkel een kopie van de voorzijde is voorgelegd. De achterzijde van de e-taskara, waar normaal gezien de uitgiftedatum op vermeld staat ontbreekt evenwel. Het CGVS kan, des te meer in het licht op de onduidelijkheden rondom de verblijfplaats van jouw vader, geenszins vaststellen wanneer deze e-taskara is uitgegeven en of dit, al dan niet voor of na de machtsovername is geweest.

De vaststelling dat jij manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in jouw asielrelaas, bevestigt dat jouw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. Jij bent dan ook geenszins in staat jouw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Jouw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in jouw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger

die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers

niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide

corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de

voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot ongeveer 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien volgde jij onderwijs in Afghanistan en heb je contact met jouw familie en beschik jij over een netwerk in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door jou afgelegde verklaringen en de door jou overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in jouw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 63 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 1 van het betreffende de status van vluchtelingen, een aantal teksten van de Europese Unie en Belgische rechtsbepalingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, lid 2 van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind (hierna: IVRK) en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker gaat vooreerst in op de draagwijdte van de motiveringsplicht, waaromtrent hij een theoretische uiteenzetting verschaft.

Vervolgens gaat verzoeker in op de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker gaat in op zijn jonge leeftijd, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Hij verduidelijkt dat hij slechts dertien jaar was op het moment van de feiten en slechts vijftien jaar op het moment van het persoonlijk onderhoud. Hij citeert hierbij uit diverse nationale en internationale bepalingen, die voorzien dat er bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen, zoals minderjarigen, bijzondere voorzichtigheid moet zijn en rekening moet worden gehouden met hun kwetsbaarheden. De commissaris-generaal heeft bij hem verwachtingen voor volwassenen gesteld.

Verder stelt verzoeker dat de fundamentele vrijheden van kinderen en jonge personen in Afghanistan sterk beperkt zijn. Hij citeert diverse bepalingen, waarin het hoger belang van het kind worden gespecificeerd, en stelt dat de strenge regels van de taliban ertoe zullen leiden dat hij verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zal zien. Verzoeker zal zo beperkt worden in zijn toegang tot scholing, zijn mogelijkheid om naar muziek te luisteren, zijn omgang met andere kinderen, zijn vrijheid van meningsuiting, e.d.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn vluchtrelaas. Hij stelt dat de vastgestelde inconsistenties kunnen worden verklaard door zijn jonge leeftijd. Hij geeft aan dat de informatie omtrent de loopbaan van zijn vader voldoende was om te voldoen aan de legitieme verwachtingen van een jong kind. Hij verduidelijkt dat hij de periode dat zijn vader in het leger werkzaam was, nooit echt bewust heeft meegemaakt. Verzoeker geeft aan dat hij wel meer details kon verstrekken over het werk bij de slagerij, omdat hijzelf daar ook aanwezig was. Hij geeft aan dat hij ook veel details kon geven over de leveringen aan de controleposten. Verzoeker benadrukt het belang van het beoordelen van zijn verklaringen, rekening houdend met zijn jonge leeftijd. Hij wijst er tevens op dat hij een bewijs van deze leveringen heeft overgemaakt. Verzoeker benadrukt verder dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de keuzes en gedragingen van de taliban. Verzoeker gaat nog in op de omstandigheden van zijn gehoor bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en geeft aan niet te hebben beseft dat dit een hoorzitting was. Ten slotte wijst verzoeker op het voordeel van de twijfel.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de beschikbare landeninformatie. Hij benadrukt de preciaire veiligheidssituatie van Nangarhar, waar de commissaris-generaal geen analyse van heeft gemaakt. Verzoeker schetst deze veiligheidssituatie en wijst in het bijzonder op de aanwezigheid van ISKP. Hij acht het noodzakelijk dat hem op grond van de veiligheidssituatie minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van

herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. *In casu* werden aan verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, steunmaatregelen geboden. Dienaangaande kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”* Gelet op deze overwegingen in de bestreden beslissing, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat zijn jonge leeftijd nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, laat staan dat hij concretiseert welke bijkomende procedurele waarborgen hadden moeten worden toegepast. Verzoeker

stelt dat de commissaris-generaal op hem conventionele verwachtingen legt die van toepassing zijn op een volwassen verzoeker om internationale bescherming, doch er dient te worden vastgesteld dat hij dit niet onderbouwt of beargumenteert. Hij verduidelijkt niet wat deze verwachtingen dan precies inhouden of op welke wijze de commissaris-generaal deze aan hem zou hebben opgelegd. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker stelt zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger (hierna: het ANA), evenals diens werkzaamheden in een slagerij die vlees leverde aan de overheid. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoekers verklaringen over het voormalige werk van zijn vader bij het ANA zijn lacunair en beperkt van aard, waarbij (i) hij geen enkel idee heeft wanneer en waar zijn vader heeft gewerkt; (ii) hij stelt dat zijn vader gestopt is vanwege een vrees te worden gedood bij gevechten, terwijl zijn vader als slager werkte in het leger; (iii) er geen enkel document ter staving van deze werkzaamheden wordt overgemaakt;

(b) zelfs aangenomen dat verzoekers vader bij het ANA heeft gewerkt, volstaat het louter familielid zijn van een voormalig lid van het ANSF niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, waarbij verzoeker er niet in slaagt om een *in concreto* vrees aannemelijk te maken;

(c) er is sprake van wisselende verklaringen omtrent de vraag of verzoeker jong, dan wel reeds wat ouder was, toen zijn vader de slagerij opende;

(d) verzoeker weet heel weinig over H.H., de zakenpartner en beste vriend van zijn vader, terwijl verzoeker zelf dagelijks in de slagerij is geweest en de documenten en fotoprints aangaande de slagerij en de zakenpartner kunnen niet overtuigen, waarbij (i) de fotoprints louter verzoekers vader afbeelden met iemand van wie verzoeker stelt dat dit H.H. is en (ii) de taskara die verzoeker voorlegt en waarvan hij stelt dat deze van H.H. is lijkt geenszins op de man die afgebeeld is op de fotoprint;

(e) de door verzoeker overgemaakte foto's en video kunnen hoogstens aantonen dat verzoekers vader werkzaam was als slager, maar zijn niet van aard om de slagerij te linken aan de overheid, waarbij verzoeker amper iets kan zeggen over de door hem neergelegde kopie van een vleesleveringsdossier;

(f) verzoeker kan slechts gebrekkige verklaringen afleggen over de vleesleveringen aan de overheid, waarbij hij niet weet wie de personen waren die het vlees kwamen ophalen en hij enkel stelt dat het om hooggeplaatste commandanten ging, waarbij het onaannemelijk is dat een commandant zulke taken zou uitvoeren en verzoeker niet weet aan wie de controleposten – de politie of het leger – behoorden;

(g) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen over verzoekers scholingsloopbaan en – graad, waarbij de commissaris-generaal aldus het raden heeft naar de daadwerkelijke scholingsgraad en activiteiten doorheen de dag in Afghanistan;

(h) verzoeker heeft bij de registratie van zijn verzoek op geen enkele wijze melding gemaakt van het voormalig werk van zijn vader, de slagerij en/of de problemen die zij met de taliban hadden, waarbij hij enkel stelde dat zijn vader hem weg heeft gestuurd omdat hij niet naar school kon en er oorlog en instabiliteit was;

(i) er is sprake van incoherente en inconsistente verklaringen over de volgorde van de door verzoeker vermelde incidenten, evenals de wijze waarop de dreigbrief werd overgemaakt;

(j) het is opmerkelijk dat verzoekers vader de vleesleveringen voor langere tijd ongemoeid en in het geniep heeft kunnen doen, waarbij er in de slagerij dagelijks militaire voertuigen kwamen en waarbij verzoeker ook niet kan uitklaren hoe de taliban hier plots wel weet van kreeg;

(k) het is opmerkelijk dat de taliban verzoeker en zijn vader, nadat de taliban kennis kreeg van de vleesleveringen en het doorspelen van informatie, nog opnieuw aan het werk gingen en dat verzoekers vader nog mandenlang verder kon werken, waarbij het tevens opmerkelijk is dat de taliban niet draagkrachtiger te werk zouden gaan, indien ze verzoeker en zijn familie daadwerkelijk viseerden;

(l) verzoeker legt slechts summiere verklaringen af omtrent de dood van de zakenpartner van zijn vader, H.H., waarbij de neergelegde fotokopie ook enkel een overleden man afbeeldt en waarbij er sprake is van tegenstrijdige verklaringen omtrent de nasleep na deze moord;

(m) er is sprake van tegenstrijdige verklaringen omtrent de het tijdstip van vertrek uit Afghanistan en de reisduur, tussen de verklaringen afgelegd bij DVZ enerzijds en bij het CGVS anderzijds, waarbij er tevens tegenstrijdige verklaringen zijn over de organisatie van de reis;

(n) verzoekers familie zou op heden nog steeds belaagd worden, maar worden voor het overige ongemoeid gelaten door de taliban in Jalalabad, waarbij verzoeker bovendien bij DVZ verklaarde dat zijn familie nog in zijn geboortedorp woonde;

(o) verzoeker verklaarde bij DVZ dat zijn vader, acht maanden na de machtsovername, nog in Afghanistan verbleef, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat zijn vader na de machtsovername naar Iran is getrokken, waarbij het ook niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou weten waar in Iran zijn vader verblijft, gelet op het regelmatige contact dat zij onderhouden.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd, toen de feiten zich voordeden, alsook tijdens het persoonlijk onderhoud. In deze wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen en dat deze voogd, evenals verzoekers advocaat, aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud. Beiden kregen de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of opmerkingen te formuleren. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd zo uitdrukkelijk aan de voogd en de advocaat gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen. Noch de advocaat, noch de voogd heeft opmerkingen geformuleerd bij het verloop van het persoonlijk onderhoud of het feit dat er van verzoeker in het kader van dit onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor en bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker voldoende oog had voor zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. Noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Hij bleek ook in staat om uitgebreid en gedetailleerd op deze vragen te antwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals hij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 27). Verzoeker stelt nog dat hij bijzonder jong was ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader voor het ANA, zodat het normaal is dat hij hier weinig over weet. Hij stelt dat zijn jonge leeftijd tevens verklaart waarom hij minder op de hoogte is over de zakenpartner van zijn vader H.H. en de precieze omstandigheden van de vleesleveringen, evenals de hoedanigheden van de personen die het vlees kwamen ophalen. Dit verweer kan echter niet overtuigen. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, was verzoeker dagelijks aanwezig in de slagerij, tezamen met zijn vader en H.H. Er kan dan ook verwacht worden dat hij meer informatie zou kunnen verstrekken over deze zakenpartner H.H., evenals de vleesleveringen aan de overheid. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker nog steeds contact heeft met zijn vader (zie NPO, p. 11). Verzoeker had tijdens deze contact aldus meer informatie aan zijn vader kunnen vragen omtrent zijn voormalig werk bij het ANA, evenals omtrent de werkzaamheden in de slagerij, de zakenpartner H.H. en de vleesleveringen aan de overheid. Hij heeft dit evenwel niet gedaan, zelfs in het kader van huidig beroep. Gelet op het voorgaande, slaagt er niet in om, met zijn verwijzing naar zijn jonge leeftijd, de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.6. Waar verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn kennis van de slagerij van zijn vader benadrukt, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal als dusdanig niet betwist dat verzoekers vader in een slagerij heeft gewerkt. Wel wordt betwist dat deze slagerij banden had met de overheid en dat verzoeker en zijn vader hierdoor door de taliban werden geviséerd. Verzoeker slaagt er niet de gedane

beoordeling om te buigen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: “Jouw verklaringen aangaande vleesleveringen aan de overheid door jouw vader kunnen evenmin overtuigen. Zo stel je dat leden van de overheid het vlees kwamen ophalen in de slagerij en dat ze per controlepost langskwamen (CGVS, p.22) doch heb jij geen enkel idee wie deze personen waren. Wanneer je bevraagd wordt over (de identiteiten van) deze personen weet jij louter dat dit commandanten waren met een hoge functie en veel loon doch heb jij geen enkel idee hoe zij heten. Dat hooggeplaatste commandanten zulke taken uitvoerden als vlees gaan ophalen is an sich al opmerkelijk te noemen. Je stelt dat nog dat een commandant ‘Sarbaz’ was, eveneens een weinig gedetailleerde verklaring. Des te meer daar Sarbaz eveneens letterlijk soldaat betekent. Uit jouw verklaringen eerder in het persoonlijk onderhoud bleek eveneens al dat je geen enkel idee had tot wie de checkposten behoorden. Zo weet je nog dat er 5 checkposten in jouw regio lagen en tot deze allen tot de overheid behoorden, doch kun je dit geenszins specificeren. Je kunt zelfs niet duiden of zij tot het leger of de politie behoorden (CGVS, p. 8-9). Het CGVS wijst er evenwel op dat redelijkerwijze kan worden verwacht van jou, zelfs als minderjarige, dat jij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over, op zijn minst, essentiële elementen van jouw relaas en/of dat jij ernstige pogingen onderneemt om je te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van jouw relaas waarvan jij geen kennis hebt, *quod non*.” Door andermaal op zijn jonge leeftijd te wijzen, slaagt hij er niet in deze beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker hamert op het neergelegde vleesleveringsdossier – dat het enige bewijsstuk van deze link betreft – doch de Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat “Nog terzijde geschoven dat het louter een kopie blijkt te zijn van zeer beperkte kwaliteit en de bewijswaarde van Afghaanse documenten al relatief laag is daar uit de algemene beschikbare landeninformatie blijkt dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn (map Landeninfo – bron 1), wijst het CGVS er bijkomend op dat jij amper iets kunt vertellen over de inhoud van het document. Zo stel jij dat er op dit document staat dat jouw vader vlees leverde aan overheidsbataljons, dat je niet weet welke precies maar dat je denkt dat dit er wel op moet staan (CGVS, p.4). Dat jij dit niet weet, en nog opmerkelijker, niet de moeite hebt genomen om je te vergewissen van de inhoud van de documenten die je voorlegt doet de wenkbrauwen fronsen. Des te meer daar je Pashtu kunt lezen en schrijven (CGVS, p.8 ; DVZ, Verklaring DVZ d.d. 30.03.2022, vraag 11).” Van verzoeker mag worden verwacht dat hij kennis heeft van de bewijsstukken die hij neerlegt, *quod non in casu*.

4.1.7. Verzoeker stelt nog dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor het gedrag van derden, zodat hij de acties van de taliban niet kan verklaren. In deze wijst de Raad erop de ongeloofwaardigheid van een asielaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker kan niet uitklaren hoe zijn vader gedurende langere tijd de vleesleveringen aan de overheid geheim kon houden, gelet op de verklaringen dat de overheid dagelijks met militaire wagens en gewapend naar de slagerij kwamen. Evenmin kan verzoeker uitklaren hoe de taliban dit dan op een gegeven moment plots wel te weten is gekomen. Ook kan verzoeker niet verklaren waarom de taliban niet daadkrachtiger optraden, waarbij verzoekers vader nog maandenlang is kunnen blijven verder werken, noch waarom verzoekers gezin thans door de taliban ongemoeid worden gelaten. Dit betreffen pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit halen. Verzoeker werpt geen nieuw licht op deze vaststellingen, noch slaagt hij erin deze uit te klaren.

4.1.8. De commissaris-generaal wijst verder tevens terecht op de verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, afgelegd ten overstaan van de DVZ en het CGVS, met betrekking tot (a) de schoolloopbaan en -graad van verzoeker; (b) de redenen van vertrek uit Afghanistan; (c) de volgorde van de incidenten met de taliban, met name de bedreigingen, de bom, en de moord op H.H., evenals de wijze waarop de dreigbrief werd overhandigd; (d) de gebeurtenissen in de nasleep van de moord op H.H., met name de termijn waarbinnen verzoekers vader, na deze gebeurtenis, onderdook en verzoeker Afghanistan verliet; (e) de reisduur en de organisatie van verzoekers vertrek uit Afghanistan; (f) de verblijfplaats van verzoekers familieleden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt gaat het hier niet om “kleine inconsistenties”, doch wel om flagrante tegenstrijdigheden, die bovendien betrekking hebben op kernelementen van het vluchtrelaas, waarvan kan worden verwacht dat verzoeker doorheen al zijn contacten met de asielinstanties hierover coherente verklaringen aflegt, *quod non in casu*. Deze tegenstrijdigheden ondergraven op ernstige wijze

de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming te verkrijgen overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet om deze vaststellingen te verklaren of deze te remediëren. Het ongestaafde betoog dat verzoeker er niet van bewust was dat zijn eerste gehoor in feite reeds een hoorzitting was, zodat hij vragen had beantwoord zonder zeker te zijn van de antwoorden, in de veronderstelling dat hij deze achteraf aan zijn familie zou stellen, kan niet overtuigen. Bovendien kan hij hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen afgelegd bij de "vragenlijst CGVS" en het persoonlijk onderhoud niet verschonen. Verzoeker werd tijdens beide gehoren bijgestaan door zijn voogd en werd bij aanvang van deze beide gehoren uitdrukkelijk attent gemaakt van het belang van correcte en waarheidsgetrouwe verklaringen.

4.1.9. De Raad treedt tevens de beoordeling van de commissaris-generaal van de door verzoeker overgemaakte documenten, zoals deze kan worden gelezen in de bestreden beslissing, bij. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht plaats of aan het wankelen brengt.

4.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.1.12. In de mate dat de Raad uit verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de beperking van zijn fundamentele vrijheden en de bestraffing van de taliban van elk gedrag dat als tegen de interpretatie van de Koran wordt beschouwd, moet afleiden dat verzoeker een vrees voor vervolging koestert, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa, wijst de Raad op het volgende.

4.1.13. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het

geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

4.1.14. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker hiertoe volstrekt in gebreke blijft. Verzoeker schetst geen enkel concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemte voor verzoeker in te vullen of zelf te gissen naar deze elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij die deze beoordeling doorprikt.

4.1.15. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan in mei 2021 en bij het indienen van zijn beschermingsverzoek in oktober 2021 slechts twaalf à dertien jaar jong was. Verzoeker is heden nog steeds minderjarig en slechts 15 jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij aankomst in België, een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat dit *in casu* elke concrete invulling van verzoekers activiteiten en de impact hiervan bij een terugkeer, ontbreekt. De Raad moet opnieuw vaststellen dat het niet aan hem toekomt om deze leemte voor verzoeker op te vullen en dat hij niet kan gissen naar de invulling van verzoekers leven in België en de consequenties hiervan op zijn persoon. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021, *in casu* twee jaar, is verder dermate kort dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker enkel en alleen hierdoor dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name onder meer zijn maternale ooms en moeder, met wie hij nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 13).

4.1.16. Voor het overige beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op hem kunnen worden toegepast. Door verder nog aan te voeren dat hij in Afghanistan aangepaste kledij zal moeten dragen, het verboden is om muziek te luisteren of er een beperking van zijn meningsuiting zal zijn, maakt hij een toedichting van een dergelijke gedachte, opvatting of mening door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst evenmin aannemelijk. Hij haalt in het verzoekschrift aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan verplicht zal zijn godsdienstplichten te vervullen. Hij beperkt zich echter tot het opwerpen van deze stelling zonder te verduidelijken of aan te voeren op welke wijze dit zou ingaan tegen zijn huidige godsdienstige of

levensbeschouwelijke overtuiging. Door dit op een dermate algemene, niet-concrete manier op te werpen kan niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan vervolging of handelingen zal moeten verrichten die tegen zijn godsdienstige of levensbeschouwelijke overtuiging indruisen.

4.1.17. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

4.1.18. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.1.19. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.1.20. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.1.21. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1 Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel

meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon

nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

V. LAUDUS

N. DENIES